

முத்தமிழறிஞர் கலைஞருடன் இருந்த காலம்தான், எனது பிறவிப் பயனடைந்த காலம்!

மிகைக்
காக்க

வும் தமிழ்

மொழியைக் காக்கவும் தமிழ்நாட்டைக் காக்கவும் அல்லும் பகலும் உழைத்த “உலகத் தமிழர்களின் ஒப்பற்றத் தலைவர்” முத்தமிழறிஞர் தலைவர் கலைஞர் அவர்களோடு நான் இருந்த காலம்தான் எனது பிறவிப் பயனடைந்த காலம்” எனச் சொல்லலாம். முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் அவர்களுடன் எனக்கு ஏற்பட்ட முதல் சந்திப்பு ஏன் பது 1962ல்தான். இச்சந்திப்பு ஏன் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத ஒரு நிகழ்வு. காரணம், எனது 15-வது வயதில் கலைஞர் அவர்களை அவரது கோபாலபுரம் இல்லத்தில் நேரில் சந்தித்து, அவரிடம் ஆலந்தூரில், கழகக் கூட்டம் நடத்துவதற்கு அன்றைய ஆலந்தூர் செயலாளர் ஆலந்தூர் பாலன் அவர்களுடன் தேதி கேட்கச் சென்று சந்தித்ததுதான் முதல் சந்திப்பு.

அச்சந்திப்பின் போது தேதி கேட்டபோது, பாலன் அவர்களிடம் ‘சினிமா தொடர்பான நிகழ்ச்சி களெல்லாம் இருக்கிறது. அதனைப் பார்த்துவிட்டு தேதி உறுதி செய்து தருகிறேன்’ என்று கூறியதோடு, பாலன் அவர்களின் கனத்த உடலைப் பார்த்து விட்டு, ‘நீ வரவேண்டாம். இந்த பையனை அனுப்பி வை. அதற்கு முன் சென்னை மாநகராட்சி தேர்தல் நிதியாக ஐம்பது ரூபாயை அறிவகத்தில் செலுத்தி, இரகசியம் இந்த பையனை அனுப்பி வை. தேதியை உறுதி செய்து தருகிறேன்’ என்று கூறினார்.

அதன்பின்னர், உரிய தொகை செலுத்திவிட்டு அவரிடம் அந்த ரசீதைக் காண்பித்ததும் தேதி அளித்தார். நான் சிறிய பையன்தானே என்று என்னை அலட்சியப்படுத்தாமல், கட்சிப் பணியாற்றுகின்ற இளைஞரை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில், என்னை அனுப்பி வைக்கச் சொன்னவர் கலைஞர். ஆக, என்னைக்கும் இளைஞர்களை ஊக்கப்படுத்துகிற தலைவராக அவர் விளங்கினார் என்பதற்கு இதுபோன்ற சான்றுகள் ஏராளம்.

அதற்குப் பிறகு, 1967 சட்டமன்றத் தேர்தலில், கழகம் வெற்றி பெற்று முதன்முதலாக ஆட்சியைப் பிடித்தவுடன், கலைஞர் அவர்கள் தனது கோபாலபுரம் இல்லத்தில், அறிஞர் அண்ணா உள்ளிட்டோருக்கு காலை உணவு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அன்று காலை, என்னுடன் பராங்கிமலை தொகுதியில் எம்.ஜி.ஆருக்காக தேர்தல் பணியாற்றிய மு.க.முத்துவை கோபாலபுரம் இல்லத்தில் சந்தித்து நன்றிகூறச் சென்றிருந்தேன். அப்போது, என்னைப் பார்த்த கலைஞர் என்னையும் சிற்றுண்டி அருந்திட அழைத்து, கோபாலபுரம் இல்லத்தில் அவர் முன்னிலையில் சிற்றுண்டி பரிமாறப்பட்டது. அதன் பிறகு, இதே கோபாலபுரம் இல்லத்தில், நெருக்கடி காலத்தில் கலைஞர் அவர்களுடன் தங்கி இருந்து பணியாற்ற வாய்ப்பு கிடைத்தது எனது பேறு.

1972ல் எம்.ஜி.ஆர். கழகத்தை விட்டு பிரிந்த நேரத்தில், பராங்கிமலை தொகுதியில் எம்.ஜி.ஆரோடு கழகப் பொறுப்பில் இருந்த பெரும் பாலோர் அவரது கட்சியில் சேர்ந்துவிட்டனர். ஆலந்தூரில் ம.ஆபிரகாம் மற்றும் நான் ஆகிய நாங்களிருவர் மட்டுமே எம்.ஜி.ஆருடன் செல்ல வில்லை என்பதை அறிந்த கலைஞர், அன்றைய சென்னை மாவட்ட தி.மா.மு.க. அமைப்பாளராக இருந்த முரசொலி செல்வம் அவர்களிடம் சொல்லி, என்னையும் ம.ஆபிரகாம் ஆகிய இருவரையும்

கோபாலபுரத்திற்கு நேரில் வந்து சந்திக்கச் சொல்லி அழைத்தார். முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்களை, கோபாலபுரம் இல்லத்தில் சந்தித்த போது, நான் எம்.ஜி.ஆரோடு நெருக்கமாக இருந்ததை அறிந்து, ‘என்னய்யா, வருத்தப்படுகிறாயா?’ என்று கேட்டார் கலைஞர். இக்கேள்விக்கு என்னால் பதில் சொல்ல முடியாமல், கதறிக் கதறி அழுதுவிட்டேன்.

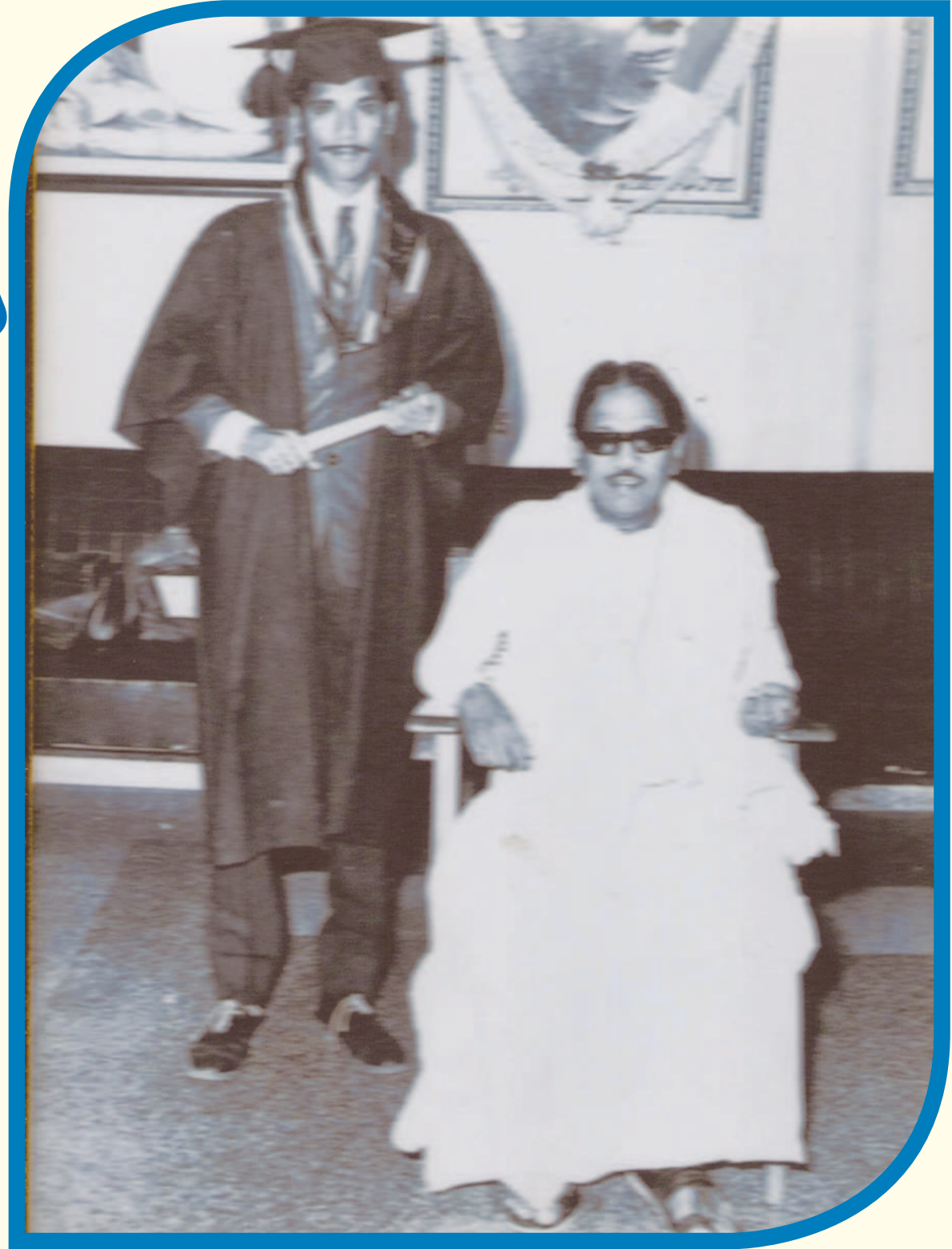
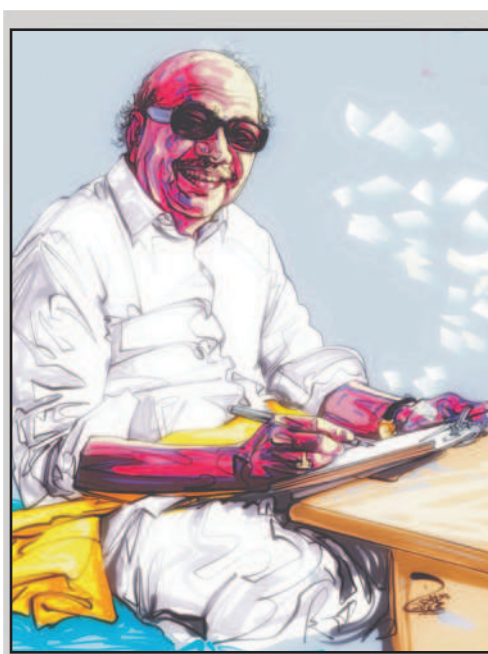
‘எல்லோரும் சென்றுவிட்டார்கள்’ என்று கண்ணீர் மல்க கலைஞர் அவர்களிடம் கூறினேன். ‘எல்லாம் சரியாகிவிடும். வருத்தப்படாமல் சென்று கழகப் பணியாற்றுங்கள். எந்தப் பிரச்சினையாலும் எனது செயலாளர் கருப்பண்ணன் அவர்களிடம், நீயோ அல்லது ஆபிரகாமோ நேரில் வந்து கூறுங்கள்’ என்று கலைஞர் அன்று கூறி அனுப்பியதுதான். இன்று வரை நான் உறுதியுடன் கழகப் பணியாற்றி வருவதற்கு அச்சாரமாக அமைந்தது. அதன்படியே பல்வேறு எதிர்ப்புகளிடையே எம்.ஜி.ஆரை எதிர்த்து, ஆலந்தூர் பகுதியில் கழகப் பணியாற்றி வந்தேன்.

கழகத்தின் கொள்கைப் பரப்புச் செயலாளர் சிட்டி பாபு அவர்களுடன் பிப்ரவரி 1ஆம் தேதி காரைக்குடியில் நடைபெறவிருந்த ‘ஒளிமிகு ஒன்பதாண்டு’ எனும் பொதுக்கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக ஜனவரி 31ஆம் தேதி தாம்பரத்தில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் பங்கேற்றுவிட்டு, கூட்டம் முடிந்ததும் காரைக்குடிக்குச் செல்வதாக திட்டமிட்டிருந்தோம். 1976ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 31ஆம் தேதி மாலை ஆறு மணிக்கே கழக ஆட்சி கலைக்கப்பட்டுவிட்டது.

இச்செய்தி தாம்பரம் பொதுக்கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டபோது கிடைத்ததால், கூட்டத்தைப் பாதியிலே முடித்துவிட்டு, கோபாலபுரத்திற்கு தலைவர் கலைஞர் அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றோம். சிட்டிபாபு அவர்களுடன் கலைஞர் அவர்களை மாடியில் சென்று சந்தித்தேன். அன்று மாலை 6 மணியிலிருந்து கோபாலபுரத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை கலைஞர் தனது ‘நெஞ்சுக்கு நீதியில் விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

அன்று இரவு முழுவதும் சிட்டிபாபு, நான், புலவர் ஆடலரசு ஆகியோர் கோபாலபுரத்து வீட்டினருகே உள்ள கிருஷ்ணன் கோவில் வாயில் படியிலேயே கொட்டும் பனியில், குளிரில் அமர்ந்திருந்தோம். விடியற்காலை மூன்று மணியளவில் இதனை கண்ட கலைஞர் அவர்கள், ‘அவர்களை வீட்டிற்குள் வந்து அமரச் சொல்’ என்று உதவியாளர் செயல்மணி அவர்களிடம் சொல்லி அனுப்பி, நாங்கள் சென்று அங்கே அமர்ந்திருந்தோம். இப்படிப்பட்ட நெருக்கடியான நேரத்தில் கூட தன்னுடைய தொண்டர்களுக்கு உடல் நலம் கெட்டுவிடக் கூடாது என்று தாயுள்ளத்தோடு எண்ணியவர்தான் கலைஞர்.

2001ல் கழகம் ஆட்சியில் இல்லாதபோது, தினந்தோறும் காலை, மாலை என இருவேளையும் தலைமைக் கழகத்திற்கு வந்து செல்வது எனது வாடிக்கை. அத்துடன் மாலையில் அண்ணா அறிவாலயத்திலிருந்து சி.ஐ.டி. காலனி இல்லத்திற்கு அவருடனேயே அவரது காரில் பயணம் செய்து, வீட்டிற்குச் சென்று அங்கேயே இரவு 10.30 மணி வரை, அவருடன் உரையாடி விட்டுத்தான் எனது

ஆர். எஸ். பாரதி
அமைப்புச் செயலாளர்,
தி.மு.க.

வீட்டிற்குச் செல்வது எனது வாடிக்கையாக இருந்தது. அவ்வாறிருக்க, ஒருநாள் காலை அண்ணா அறிவாலயத்திற்கு வந்த கலைஞர் அவர்கள், அன்றைய அமைப்புச் செயலாளராக இருந்த கல்யாணசுந்தரம் அவர்களிடம் ‘எங்கே பாரதி, இன்னும் வரவில்லையா?’ என்று கேட்க, கல்யாணசுந்தரமோ ‘அண்ணன் பாரதி அவர்கள், பாரத் ஸ்கேன் சென்டரில் ‘எம்.ஆர்.ஐ. ஸ்கேன்’ எடுக்க சென்றிருக்கிறார்’ என்று சொன்னவுடன், பதறிப் போன கலைஞர் அவர்கள், நேற்றிரவு பத்து மணி வரை என்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தானே? இதைப் பற்றி ஒன்று சொல்லவில்லையே..? அவன் உடம்புக்கு என்னாச்சு..? எம்.ஆர்.ஐ.ஸ்கேன் எடுக்கும் அளவுக்கு என்னாச்சு அவன் உடம்புக்கு?’ என்று பதப்பட்டான் எல்லோரிடமும் கேட்க, அத்தகவல் எனக்கு தெரிந்தவுடன், நேரில் அவரைச் சந்தித்து ‘ஜென்ரல் செக்அப் செய்யத்தான் சென்றேன். எம்ஆர்ஐ ஸ்கேன் எடுத்துப் பார்த்ததில்

பாதிப்பு எதுவும் இல்லை. நார்மலா இருக்கிறது’ என்று விளக்கமளித்தேன். இந்த விளக்கத்தைக்கூட ஏற்காமல், ஏம்பா, உனக்கு உடம்புக்கு என்னென்னு சொல்றதில்லையா” என பல்வேறு கேள்விகளால் என்னைத் துளைத்து எடுத்து கோபித்துக் கொண்டார். என் தந்தை உயிரோடிருந்தால் எப்படி துடித்திருப்பாரோ, அப்படிப்பட்ட ஒரு துடிதுடிப்பையும், படபடப்பையும் அவரது முகத்தில் கண்டேன். பின்னர், நான் விளக்கமாக விவரித்ததும் தான் அமைதியானார்.

இந்நிகழ்வை நினைக்கும் போது என்ன தவம் செய் தேனோ” என்ற வரிகள்தான் நினைவுக்கு வருகிறது. இதுபோன்று எனக்கு மட்டுமல்ல, கழகத்தில் இருக்கின்ற தனக்கு நெருக்கமானவர்களுக்கு ஏதேனும் உடல்நிலை சரியில்லை என்று கேள்விப்பட்டாலே, கலைஞர் அவர்கள் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டார்.

முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் அவர்களுடன் பழகிய காலத்தில், நடந்த பல்வேறு நிகழ்வுகள் என் மனதில் ‘பசுமரத்தாணி’ போல பதிந்துள்ளது. அவற்றைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் பக்கங்கள் கொள்ளாது. தாயாய், தந்தையாய், தனயனாய், தோழனாய் என அனைத்து உறவுகளுடன் ஒட்டுமொத்த வடிவமாய் இருந்தவர் முத்தமிழறிஞர் கலைஞர்.

வாழ வைக்கும் கருவிகள்!

எப்படியோ தமிழ் உணர்ச்சி இன்றைக்கு மாங்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்ற கால கட்டம். நாம் எல்லாம் ஒரே இனம் ஒரு சாதி தமிழ் சாதி என்பது மறைந்து, பல சாதிகளாகப் பிரிந்திருக்கின்ற இந்தக் கால கட்டத்தில், நமக்கு இராமானுசருடைய ஆன்மீகமும் தேவைப்படுகிறது; அறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய அறிவியலுக்கும் தேவைப் படுகிறது; தந்தை பெரியார் அவர்களுடைய சுய மரியாதை இயக்கமும் தேவைப்படுகிறது; உத்தமர் காந்தி அடிகளுடைய அஹிம்சா தத்துவமும் தேவைப்படுகிறது; புத்தருடைய சமத்துவக் கொள்கையும் தேவைப்படுகிறது.

இப்படி ஒரு இனம் ஒரு சமுதாயம் உய்விக்கப்பட வேண்டுமேயானால், ஒரு சமுதாயத்தை ஒன்றுமைப் படுத்த வேண்டுமேயானால், எங்கெங்கிருந்து என்னென்ன கருவிகள் கிடைக்கிறதோ, அந்தக் கருவிகளையெல்லாம் பெற்றுத்தான் தீர் வேண்டும். அந்தக் கருவிகளை ஒழுங்காகப் பயன்படுத்தினால், செம்மையாகப் பயன்படுத்தினால், நம்முடைய எண்ணங்கள் நிறைவேறும்.

- கலைஞர்